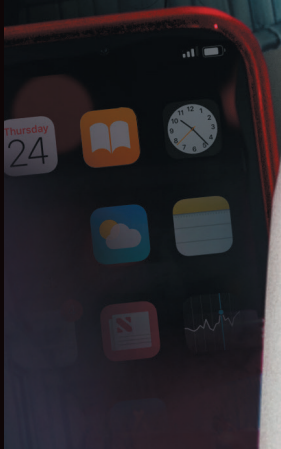

**Klaus
Oesch**

**S
O
R
O
B
A
N**

SOROBAN

© 2022 Klaus Oesch
Taitto ja kansi: Books on Demand
Kustantaja: Klaus Oesch
Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa
ISBN: 978-952-69784-2-0

SOROBAN

Romaani

Klaus Oesch

Hyökkäys on paras puolustus.

Ajatusteni harmaa virtaa soljui keskeytymättömänä virtana aivoissani.

Vyöryvä tsunami hautasi minut alleen, ahdistava, musta aaltojen hyökkyvuori salpasi henkeni

Pudistin päätäni, toisen kerraan, siristin silmiäni.

Ahdistava mielikuva kaikkosi.

Survaisin vihaisesti vaihteen vitoselle, kaasun pohjaan, Volvon moottori ulvahti täysille kierroksille.

Asfalttimatolla soljuva valkeiden katkoviivojen jana virtasi Volvon alla, moottoritie liisi salmen ylittävälle sillalle.

Hyökyaallon harja sinkoutui silmiin, valkea vaahtoverkko, ajatusenergiaa kuluttava syöveri.

Teräskaide vilisti näkökenttäni reunassa, vasemmalla energialaitoksen mustat hiilivuoret, satametriseen tiilisavupiipun siluetti. Säänpieksämän betonisienen hahmo; vesitorni liukui niiden takaa. Paiskautui tuulilasiin kuin kammottava, musta kuoleman varjo.

Harmin tulinen pallo läikähti otsassani hiusrajaa hipoen.

Surun pistävät neulat tikittivät silmissäni.

Päätökseni oli kristallinen kirkas.

Meidän on hyökättävä.

Volvo ärähti, korkeaoktaaninen polttoaine suihkusi sumuna kaasuttajaan, imuventtiilit kiusasivat jyskyttäviä mäntiä, kampikammion laakereita. Harmi jynsi kärsimättömyyttä mieltäni, valtimoissa virtaava adrenaliini pyyhki hermoja. Kärsimyksen aalto levisi ylleni kuin eteeni vuorena kohoava tsunami.

Oikealle katoava merenlahti.

Likaisenvihreä, vaahtoava tyrskymatto, pieksi lohkkareisia kareja ja vaivaismäntien peittämiä kallioniemekkeitä. Ohiliukuvia rantahuviloita, kalseanvaaleita, taustalla harmaata karikkoa, viistokallioita. Modernia arkkitehtuuria, joka katoaisi aikanaan unoituksen sumuun.

Rannikolle roiskaistut miljoonahuvilat ja luksusasunnot.

Pörssikurssien taivaaseen ampuvien käyrien myötä nousseita palatseja. Tylyn yhteiskunnan linnakkeita, ahneen kulutuksen superbunkkereita.

Niihin oli upotettu carraran marmoria, indonesian tiikkiä, intian mahonkia huipudesignin viimeisten virtausten mukaan.

Niiden älyseiniin ja valvontakeskuksiin oli pakattu kilometreittäin optista kuitua ja langatonta laajakaistaverkkoa. Varkaita haistelevia antureita, virtuaalivaluuttoja sykkivä kaapelistoja.

Niitä kuvaavia valvontakameroita tietoliikenneseitistöjen kahlekoirina.

Hopeakylkinen muskelivene kiihdytti kohisten ulkomerelle, sivuutti vihreän väyläiän; navigointitaidoton kippari puski valkeaa keulaa suoraan hakkaaviin hyökyihin. Vene oli upota jo ennen avomerellä vilkkuvaa valopojua.

Promilleissa riitti.

Volvo lensi kevyesti mustalla asfalttimatolla kuin enkeli. Ohi lipui tuttu jyrävä betonilaituri, siihen kiinnittyvä neliysivene laski punaista, lepattavaa pallokastaan. Poimuilevaa punapurjetta laskeva hahmo heilautti kättään.

Markusta innokkaampaa purjehtijaa en tiennyt. Elektroniikkainsinööristä oli kehittynyt sinnikäs merikarhu. Pyyhkipä millainen hiivari tahansa avomerta, oli hän aina lähdössä.

– Kelpaako kylmä kyyti?

Usein oli kelvannut ja kaunista seuraa ei koskaan puuttunut. Markus, Mobian sihteerien suosikki, sai aina mitä halusi eikä jäänyt odottelemaan sekuntiakaan turhaan.

– Antaa palaa! Vakiolause, jolla sydvesti lätkäistiin kiharaisille hiuksille ja märkahaalarit sujahtivat kattamaan muodokkaita kumpareita.

Navakkaa vauhtia riitti hiivarissa hoilaavien, juopuvien seurueiden viilettäessä kohti merenkulkijoiden saarta, nuotiopaikkaa, aamuöisten rantakallioiden ja avautuvien sylien huumaa.

Mitä valittamista siinä oli?

Päänsärky kavalsi, ettei elämäni ollut kohdallaan, vaikka kaikki oli loistavasti. Kumma uuden kaipaus, alituinen tyytymättömyys kiersi suonissani.

Jokin, jota ei saanut rahalla.

Kateellisuus häivähti mielessäni; sen onnen puute, joka loisti lastaan kärryissään

työntävien vanhempien tai jalavan alla puiston penkillä istuvien vanhuspariskuntien silmissä.

Miksi olin turhautunut? Miten minusta oli kasvanut kultaisen häkin vanki? Omaisuuden, velvollisuuksien, tehtävien kahlitsema maailmaa kiertävä teknologiaguru, jolta kaikki odottivat aina jotain uutta.

Rahaa kyllä tuli kunhan optiot kelluivat kohdallaan, mutta juurikaan ei aikaa kenellekään, itsellenikään. Kurssilasku sai sydämen jyskyttämään nettikursseja selatessa. Vain ontto tyhjiys, laimentuva elämän maku.

Hyi helvetti!

Itsesäälille ei ole aikaa. Poistin ajatukset mielestäni.

Pakko oli tunnustaa. Etsin alituisesti haasteita.

Mitä vaikeampia sen parempi. Tsunami oli kuitenkin omaa luokkaansa.

Hyökkäys oli tehtävä nopeasti, sillä aika oli käymässä vähiin.

Operaatiota oli suunniteltu jo kuukausia, toiminnan hetki lähestyi. Se oli minun alaani.

Suunnittelu oli vain prosentti kokonaisuudesta, tehtävän läpiajo vaatisi kaiken energian.

Hyökkäys on paras puolustus!

Uuden markkina valtaus maailman ääreltä oli silti riski. Suunnaton riski, eikä meillä ollut varaa epäonnistua. Mobia oli juuri siinä pisteessä, jossa se joko valtaisi kilpailijoitaan tai se vallattaisiin.

Vilkaisin taustapeiliin, hopeoidulla pinnalla kimmelsi mustatukkainen, kapeakasvoinen kovanaama. Peilin pinnasta minua tikkasivat pitkän nenän, ohuiden, määrätietoisten huulien, terävän leuan, lenkkeilyn laihduttamien poskien yllä terävät, siniset silmät. Kasvoni loistivat ruskettuneina, tasaisina, otsan keskelle oli kuitenkin jo uponnut syviä uurteita. Poskien kireys paljasti vaikeuksien voittamisen olleen vuosien puurtamisen takana.

Rohkea rokan syö.

Survaisin vihaisesti kaasua.

Tietokoneet olivat elämäni. Peruskoulusta lukioon asuin tietokoneluokissa. Opinnot korkeakoulun tietotekniikkaosastolla sujuivat huippuarvosanoin; joka vuosi yhä vaativampia töitä. Pudistin päätäni muiston välähtäessä mieleen.

Ikiteekkarista ja iloluontoisesta juhlijasta kasvoin budjettien ja organisaatiovastuiden kanssa taistelevaksi teknologiajohtajaksi.

Vilkaisin huolestuneena kuvaani. Rypyt alkoivat jo viivata otsaani; työ oli vaatinut veronsa. Viime vuosina Joonas työnsi minulle vastuullisimmat ja vaativimmat projektit. Työ vei kaiken aikani, matkat lisääntyivät maapallon eri kolkkiin, vuorokauden aikojen vaihtelu sotkivat elämisen rytmin ja imivät voimani. Eihän sellaista menoa kukaan katso pitkään.

Voi helvetti!

Ero Anjasta oli lopulta väistämätön; pelkkää tuskaa, vavahdutti psyykeni äärirajoilleen. Hädin tuskin selvisin niiden vuosien yli. Poltin esiinpulpahtavat muistikuvat mielestäni.

Ongelmien syyt jäivät selvittämättä, eivät unohtuneet.

Aika parantaa haavat, sanotaan, mutta arvet jäävät. Öisin ne aukesivat, konjakki vain viilsi niitä syvemmälle.

Mobia: connecting people – but disconnecting families.

Vaihdoin äkäisesti kaistaa. Joku antoi äänimerkin.

Volvon ohi pyyhälsi kermanvalkea avokattoinen Audi. Ohjauspyörää hivelevä käsi heilahti, aurinkolaseihin verhoutunut nainen vilkaisi Volvoani arvostellen. Heilautin kättäni, hän nakkasi niskojaan, antoi äänimerkin, jatkoi menoaan. En ollut samaa lajia, kymmenen vuotta nuorempi miljonääri, jonka kannattaisi iskeä.

Virnistin, annoin löysää kaasulle, aivoissa säkenöivät pallot haihtuivat.

Huumoritta ei ole elämää; sen oli teekkarielämä opettanut. Fuksijuhlat, hyväksytty diplomityö, whatever, pirtupiikki polveen, siinä resepti. Krapulan haihduttua alkoivat taas uudet kujeet.

Elämä hymyili taivaan täydeltä; aluksi pari vuotta ohjelmistofirmassa, sitten kasvua tavoittelevan tietoliikenneyhtiön toimitusjohtajana. Kultasuoni aukeaa aina yllättäen, ylläpitokeikka saneerattavaan Mobiaan aukaisi taivaan. Konkurssikypsän yrityksen pelastusurakka tyhjensi pajatson.

Mobia myi teollista omaisuuttaan, karsi vanhoja rönsyjään, tähtäsi taivasiin ampuvaan tietoliikennemarkkinaan.

Mobia tarvitsi uusia osajia, töitä riitti kaksikymmentäviisi tuntia vuorokaudessa.

Kun maailmaa vallataan, on joukkoja kerättävä nopeasti, asiakkaisiin on aina matkaa jumbolennon verran. Parin harjoitteluvuoden jälkeen seurasi ensimmäinen ulkomaankomennus. Tein töitä, poika syntyi Piilaksossa, tein töitä, elämä avasi sylinsä ja minä huumaannuin sen mahdollisuuksista ja vedin itseni piippuun.

Anja ei katsonut hyvällä työnarkomaania, ei innostunut kiireistäni, en älynnyt mistä kenkä puristi. Auringonpaisteen keskelle iskevä salama oli kuin potku sydänalaan.

Voi helvetti!

Ilo katosi työn sankarin elämästäni. Ero oli katkera, urakka katkesi kuin kanan lento, onneksi sain uuden mahdollisuuden. Minut armahdettiin kotimaahan strategiksi, mikä ei ollut normaalia.

Tane keisari ei kaivannut maailmalta takaisin kenttäkomentajiaan.

Hajoita ja hallitse! oli Tanen tunnuslause. Joonas taisi kääntää hänen päänsä.

Kortit jaettiin uudelleen, pääsin peliin mukaan, mutta se maistui tuhkalta. Elämä muuttui, peruuttamattomasti, nuoruus haipui pastellinsävyinä vanhentuvien valokuva-albumien lehdille, sydämeeni kotoitunut kylmyys jäädytti sydämeni. Katke-ruuden möykky kaiversi öisin kurkkuani.

Survaisin äkäisesti takaisin viitosvaihteelle; lahden takaa siinsivät jo kylmänsinertävät pilvenpiirtäjät, niiden taustalla harsomaiset cirruspilvet venyivät repaleisena verkkona kohti koillista.

Mobia, tietoyhteiskunnan tekijä.

Tiesin rakennuksen jylhään massaan kätkeytyvän vuosikymmenen työn, ymmärsin sen tuloksena yhteiskunnan digitaalisten verkostojen rakennusosaamisen, johdinnan sen tuhansien työmuurahaisten hiljaisen tietämyksen kehitystä, miljardien eurojen ja juanien projekteja.

Annoin autoni lentää moottoritietä, ohitin uuden Business Centerin rakennustyömaan. Tasainen autovirta valui vastaani lännestä; bemariliikemiehiä, opelinsinöörejä, yrittäjäleidejä chryslereissaan. Jarrutin pääväylästä oikealle nousevalle rampille, hellitin kaasupoljinta.

Rahaa, elektroniikkaa, seikkailuja.

Mobia oli ollut luonnollinen valinta, jokaisen nörtin unelma.

Uusin suunnitelma olisi todenäköisesti elämäni suurin seikkailu. Olin punninnut sen riskejä jo kuukausikaupalla; siihen ryhtyminen oli harkittu liike, joka muuttaisi kurssiamme lopullisesti.

Käänsin säämiskänahkaista ohjauspyörää tiukasti oikeaan. Yhtiön tornien koboltinsininen seinämatta liukui etulasin poikki kuin keskiaikaisen linnan muuri. Jarrutin avaralle, pensaiden reunustamalle pysäköintialueelle. Volvo pysähtyi vakio-

ruutuunsa. Koppasin salkkuni etupenkiltä, ponkaisin rivakasti autosta, napsautin keskuslukituksen päälle, keinahdin kohti pääovea.

Yhtiön aseet perustuivat digitaalitekniikkaan.

Tarkistin älykännykkäni turvallisuuskoodin. Henkilökortti ja muistitikkuni roikkuivat kaulassani,

Ilman niitä en pystyisi toimimaan tietoverkossa enkä tuntiakaan työssäni.

Turvallisuus oli yhtiön toiminnan perusta; suojautuminen viruksilta, roskaposteilta, yhä rajummiksi käyviltä verkkohyökkäyksiltä. Vihamieleiset tietokantojen murtoyritykset olivat jokapäiväistä elämää. Vaikeuksia tiesivät myös asiakkaiksi naamioituneiden teollisuusvakoojien yritykset; niitä ei voinut ennustaa etukäteen. Siksi tarkistuksia tehtiin aina, yllättäen, itsestään selviltä kuulostavista asioista.

Vaikka heilautin kättäni jo sadatta kertaa tutulle pisamakasvoiselle, bodauksen mestarille, aulavartija Mikolle, hän tapitti minua silti tiukasti teräksisellä katseellaan. Se oli hänen tehtävänsä.

Lykkäsin tunnistekortin lukijaan, se imuroi mikrosekunnissa kasvokuvani, henkilötietoni, sormenjälkeni muistiinsa. Muutaman sekunnin viiveen jälkeen lasiovi avautui pehmeästi nakshtaen.

– Mitä johtaja?, Mikko täryytti hymyn leveiden leukaperien kehystämille nyrkkeilijänkasvoilleen. Nenään iskeytynyt vastustajan nyrkki oli lätistänyt sen kuukasvojen keskelle. Mikon ilme pysyi kuitenkin myötätunnottomana, Mobian kerberoksen kovana irvistyksenä.

– Menee kun ei valita, heitin kauppalehden mahonkiselle aulatiskille. Sanomien etusivu kirkui: Uusi älykännykkä julkisuuteen? Mobia johdossa Japanin telekisassa?

– Älä helvetissä? Mikon katse vaani minua paksujen huulien lokshtaessa auki, kehystivät harvahampaista hymyä. – Onko tämä totta?

Virnistin kiiruhtaessani aulatiskin ohitse. – Tiedät, etten voi puhua. Varsinkin jos keskukseen taas tulvii kyselyitä tästäkin uutisankasta.

– Eipä ihme, että naamasi on peruslukemilla, Mikko venytti kätensä olemattomaan lippaan niinkuin ikuinen merijalkaväen soturi, hänen seuraavan elämänsä suuri haave.

– Älä silti ole liian vakava. Ennen nauroit enemmän.

Keskusaula oli lasilinnan sydän, kumpaakin korkeaa sisäseinää kiipesi kaksi liukutornia, joiden kiskoissa avaruusraketeiksi simuloidut hissikorit nousivat ja laskivat epä-

symmetrisesti. Toista seinämää kiemurteli spiraalimainen portaikko kuin dna-sekvenssin kierre. Huippumodernin auditorion ovet aukesivat oikealla, vasemmalla istui jo afrikkalainen valtuuskunta ja saksalaisen sijoitusyhtiön edustajia odottaen alkavia neuvotteluja. Avaran lasiatriumin seinät avautuivat kuin mehiläiskenno; kerros kerrokselta osastoja, joista johdettiin tuhansia, leipäänsä maailman eri kolkissa ansaitsevia ammattilaisia. Utelias espanjalaisten lehtimiesten joukko ihaili lasiseinän vierellä myrskynharmaata saaristomaisemaa, meluisasti ärrälle sorahtavia mielipiteitä, mustia, sopimusluonnoksia pulleissa salkuissa. Jenkkipankkiirien ruskettunut, korpipikotkankatseinen ryhmä neuvottelemassa puoliääneen kulmassaan.

Katseeni pyyhkäisi loputkin aulassa odottavat. Joitakin ensikertalaisia.

Myyntipääällikkökandidaatteja, intialainen koodari, aussisihteeri?

Napautin turvakortilla kerroshissin lasioven auki. Napin painallus kohautti hissi-korin viidessätoista sekunnissa kuudenteen kerrokseen, ovilaatta kertoi tämän kerroksen yksikön.

ISD - International Sales Division.

Ovi aukeni huokaisten, harpoin avokonttorissa nettiä selaavan ja keskenään väittelevän järeän myyntitykkiryhmän lomitse. Vilkutin puhelimessa lörpöttelevälle muodokkaalle vaaleatukkaiselle sihteerille, joka vetäisi maalatun suunsa leveään, lupaavaan hymyyn. Hän tiesi tilanteeni; lupaus välähti silmäniskussa, hymyssä kun käännysin kohti huonettani.

Oma huoneeni oli lukossa kuten aina; hyllyköt, mappirivistöt, lukollinen seinätaulu ja kassakaappi sisälsivät tulenarkoja tietoja. Tarjouspapereita, teknisiä suunnitelmia, kilpailijatietoja, hinnoittelulaskelmia, strategiaraportteja. Neljä allekirjoittamaani salassapitosopimusta takasivat huulieni sinetöinnin vuosiksi eteenpäin. Vähäisin tietovuoto, väärä lause sopimattomassa paikassa, turha kapakkajuoru saisivat yhtiön pörssikurssin heti heilahtamaan.

Lehtimiehiä vaani kaikkialla.

Hiljaisuus on vaitiolon merkki. Markuksen vakiolause häivähti mielessäni.

Avasin oven; tumma, laiha hahmoni heijastui ovipanelista sen heilahtaessa auki. Pöytä oli järjestyksessä kuten aina; kansainväliset asiakirjat, teknologia-arkkitehtuurien luonnosversiot, japanilaiset kilpailijaraportit tervehtivät minua samoilta paikoiltaan mihin olin ne myöhään edellisiltana jättänyt. *Oliko kaikki varmasti kohdallaan?*

Läjäytin salkun täsmällisesti pöydälle, napsautin auki sen numerolukon.

– Onko sen koodi vielä syntymäaikasi?, kuulin möreän äänen selkäni takaa.

Käännähdin säikähtäneenä ja huokaisin samassa helpotuksesta. Oven kamanaan nojaava lihava, renesanssiruhinasta muistuttava mies oli Joonas. Takapiru, joka piti kaikkia lankoja käsissään, eikä näkynyt missään. Ilmestyminen aaveen lailla ovelteni kertoi sen, mistä hän oli kuuluisa; olla kaikkialla eikä missään.

Hengähdin syvään. – On se, sillä en jaksa muistaa uusia numerosarjoja.

– Varo vaan, ettei vihollinen saa sitä selville. Se olisi tuhomme! Hän lysähti raskaasti huohtaen huoneen ainoaan tuoliin ja heilautti sianpotkaa muistuttavan reitensä toisen polvensa päälle. Paksu etusormi näpsäytti tulen kultaiseen sytyttimeen, savu tuprahti paksujen huulien väliin työnnetystä sikarista.

– Tulikin pirunmoinen kiire, hän ähkäisi imaistuaan savupilven keuhkoihinsa.

– Lehtijuttuako tarkoitat? kysyin samalla kun perhoset alkoivat lepattaa vatsanpohjassani niin kuin aina hermostuessani.

Joonas tähtäili minua aavistuksen verran verestävillä silmillään ja imaisi toisen henkosen. Pari hikipisaraa vierähti kaljuuntuvalta otsalta paksuille poskelle. Hän kaivoi rypistyneen nenäliinan taskustaan ja pyyhkäisi punakoita kasvojaan.

– Se on karpäsen pörinää siihen verrattuna, minkä kohta kuulet. Olen kokoamassa porukkaa puolen tunnin kuluttua pikapalaveriin. Katse ennusti ikävyyksiä.

– Älä pidätä minua jännityksessä, vastasin nopeasti ja suuni alkoi siinä samassa kuivua. Joonaksen pyöreille kasvoille vilahti vino hymy hänen nähdessään ilmeeni.

– Älähän hermoile poika, ei purjeita ole vielä nostettu, hän ärähti. – Tämähän on vasta tiedustelua ja operatiivisen suunnitelman kehittelyä!

Hän nousi raskaasti huohtaen, tajusin, miten hän oli lihonnut viime kuukausina. Painetta piti lieventää, mutta tennis ei ollut Joonaksen paras peli. Hän nautti mielummin viskigroginsa huvilansa biljardipöydän äärellä; siitä minulla oli monia kokemuksia.

– Leo, toivoisin, että pitäisit meille Tokion tilannekatsauksen. En ole selvillä tarkasti, missä mennään.

Huoneeni takaseinä aukeni lasi-ikkunana etelään kohti merenselkää. Alhaalla yhtiön laiturissa kellui kymmeniä valkokylkisiä, pulleita moottorijahteja ja kilpaveneitä. Heittäydyin nahkaiseen työtuoliin ja vastoin tapojani nostin jalat pöydälle. Piilaaksen kokemusvuodet nousivat mieleeni; näköala oli yhtä avara kuin kuin Mountain View:n toimistosta San Franciscon siniselle sisälähdelle.

Olihan se ollut kotini kymmenen vuotta. Kymmenen onnellista, työteliästä vuotta. Minne ne olivat kadonneet?

Näköala liukui aina mieleeni kun palasin ajassa taaksepäin.

Bay Area, digitaalitalouden maailman keskus.

Alue oli vuosikymmeniä kehittänyt internet-talouden innovaatioita, suoltanut huippututkimuksia, synnyttänyt jatkuvan virtana tietokoneyrityksiä, kaiken alleen jyräävää amerikkalaista maailman mahtia. Me olimme saaneet otteen siitä hyökyaallosta, joka mahtavalla voimalla muutti maailman varallisuutta, ihmiskunnan arjen elämää ja todellisuutta.

– Oletko huolissasi? Joonas tokaisi. – Vai miksi jäit sanattomaksi?

– Minun on mietittävä muutama minuutti, vastasin aikaa voittaakseni.

Älä höpise! Päätöksiä ei saa veivata liian kauan!

Meidän on harkittava vaihtoehtoa. Japani on toisella puolella maapalloa...

Se ei hänelle kelvannut. – Meidän on hyökättävä helvetin äkkiä!, hän ärähti.

– Älähän sitten itse hermoile, napautin äkkiä kyllästyneenä hänen ärinäänsä. – Olen valmistellut operaatiomme uuden version.

Suunnitelma oli yhtä uskalias kuin koko Mobian tarina. Kukaan ei parikymmentä vuotta sitten olisi voinut uskoa, että tietoverkkoteknologiamme voittaisi maailman tietoliikennekilpajuoksun.

Vilkaisin meren selälle, utelias harmaalokki liiti ikkunan poikki kaklattaen keltaisella nokallaan, tutkaillen terävillä silmillään ikkunaa kuin urkkien salaisuuksia, joiden kanssa työskentelimme päivästä toiseen.

Etsimme vaikeuksia ja löydämme niitä.

Yhtiön tunnuslause oli tuttu minulle jo vuosien takaa ja se tuntui toistuvan projekti toisensa jälkeen. Hanke, jonka valmistelu piti minua hereillä iltakaudet oli mittaluokassaan ennen näkemätön.

Suuri projekti oli alkanut muhina päässäni jo pari vuotta aiemmin Piilaakson vuosina.

Mobia oli pieni, haastaja ja uusille markkinoille oli päästävä millä hinnalla hyvänsä.

Projektista oli vähitellen tullut osa minua. Viikko viikolta se oli kasvanut ajatuksisani kuin mentaalinen sikiö, odottaen vain syntymänsä lopullista hetkeä. Supistukset olivat alkaneet viime viikolla, ajatusten poltot hiillostivat rajuina mieltäni.

Minkä takia? Mitä oikein yritin itselleni todistaa?

Tällainen tilaisuus tulee vain kerran elämässä.

Kauempana ulkoluodolla, reimariväylän päässä tönötti valkoseinäinen loisto sykkien valkoista valovirtaa nousevan myrskytuulen keskeltä. Muutaman meripenikulman päässä erottui länteen vaaruva sinivalkea risteilyalus, sen takana horisontin rajamailla musta, paksua savuvanaa perässään vetävä venäläinen öljytankkeri. Horisontti oli kuitenkin lähempänä kuin se maa, johon ajatukseni olivat jälleen kerran liukuneet.

Huipulle oli helpompi päästä kuin pysyä siellä.

Uhka nousi idästä.

Japani oli jo pari vuosikymmentä kehittänyt kilpaa samaa teknologiaa, jolla Mobia haki etumatkaa ja markkinaosuutta maapallolla. Ykköseksi nouseminen vaati uraa-uurtavaa tutkimusta, sitkeää työtä ja hämmästyttävää onnea.

Tsunami keräsi voimia voimalla Tokion lahdella, maa vavahteli innovaatioita teletekniikan ja kuluttajamarkkinoiden kehityskeskuksessa, me kuulumme sen värähtelyt.

Ilmavirtaus liidatti loppia jo kaukana majakan yllä, tankkeri oli häipymässä ulapalle.

Otin salkustani punaiset kansiot, poimin ne kainalooni, huokaisin ja nousin.

– Muut odottavat jo oven takana, Joonas tuhahti. – Päästetään ne sisään, turha hukata aikaa.

– Käymme sitten asiaan. Vilkaisin sukellus- ja suunnistuserikoiskelloani; 09:00 GMT.

Onko jakaus suorassa, näkykö kello? Markuksen virnistys välähti mieleen.

Avasin huoneeni oven. Marjut ja Markus odottivat minua valppaina ja astuivat sisään kun aloin jakaa kansioita. Jokaisen pinnalla kimmelsi laserinmusta teksti:

PROJECT SOROBAN - STRICTLY CONFIDENTIAL.

Jokainen sieppasi oman kappaleensa ryhtyen kiivaasti silmäilemään niiden sivuja.

Uppouduin omaani, eikä menneeseen ollut enää paluuta.

Auringonsäteet viilsivät mahonkisen pöydän pintaa kylminä, kimmeltävinä valomiekkoina.

Ne pyyhkivät Soroban-kansioihin uppoutuneita miettiviä kasvoja, paperinippuja ahmivia silmiä, työpöytiin naputtavia sormenpäitä.

Hetki oli jännitteinen, ratkaiseva hetki; tulevaisuuteen tähtäävä päätös.

Vääjäämättömällä voimalla latautuva momentti, joka ratkaisi loppuelämäni suunnan.

– *Soroban?* Onpa erikoinen projektin koodinimi!, Marjut äyskähti nostamatta paperiin uppoutunutta katsettaan. Pyöreän otsan alla kaareutuvat kulmakarvat kohosivat arvioivasti.

– Helmitaulu japaniksi, vastasin lakonisesti. – Selitän kyllä...

– Onpa ovela koodinimi, hän vilkaisi minuun terävästi sipaistessaan muistion seuraavan sivun auki. – Miten keksit sen?

– Osuvin nimi ilmiölle, joka muuttaa maailman tietotalouden, vastasin virnistäen.

– Oletpa sinä vaatimaton! Marjut sukaisi platinanvaaleat suortuvat silmiltään katshahtaen minua tutkivasti. Siron käden tulipunaisiksi lakatut sormenkynnet naputtivat ahneesti paksua, rapisevaa paperipinoa.

Hän tiesi kyllä arvonsa.

Kiitettävien arvosanoin läpiviety väitös digitaalisen median pakkaustekniikasta teki hänestä korvaamattoman Mobialle. Kuuro pisamia kattoi kuultavaa kasvojen ihoa, soikeina määrätietoisesta leuasta kohoavia poskipäitä, safirikorvarenkaiden täplittämiä korvia. Hänen sileä otsansa kuului kuin renessanssin marmoripatsaalla, mansikanpunaiset huulet suipistuivat yllättävän lauseen kohdalla, Hän nuolaisi mietteisissään sormenpäätänsä, napautti uuden lehden syvänsinisten silmiensä eteen. Katse liukui sivujen yli skannaten muutamassa sekunnissa ehdotukseni olennaiset osat, johtolangat ja merkitykset Mobialle.

Muiden vielä keskittyessä satasivuisen kansionsa sisältöön hän kohotti katseensa, käänsi kasvonsa vinosti minuun kuin valokuvamalli. Valitsi edullisimman kuvakulman. – Leo, mitkä ovat projektin pahimmat miinat? hän sinkosi kysymyksen valkeiden hampaidensa lomasta. Puolittaiseen hymyyn peitetty kysymys jäi leijumaan ilmaan.

Täsmällinen osuma.

Kylmä väre käväisi selkäpiissäni.

Pahimpia vaihtoehtoja olisivat yhtäkkiä tyhjistä esiin pulpahtavat miinat; sopimusrikot, yllättävät haasteet, joukkokanteet, tietovuodot. Niitä ei halunnut kukaan. Ne olivat arkipäiväämme ja maksoivat lauetessaan maltaita.

Karaisin kurkkuani. – Olen punninnut kaikki ajateltavissa olevat vaihtoehdot.

– Arvaan kyllä sen, mutta sittenkin, hän venytti sanojaan, virnisti miesmäisesti haastaen minut muiden edessä. Sälekaihtimien takaa kiiluvat valonsäteet kutoivat kellertävää verkkoaan Marjutin kasvojen soikiolle. – Riskit nousevat mahdottoman suuret.

– Nehän kaatuvat minulle, asetin käsivarteni ristiin rinnalleni torjuvasti.

– Ja samalla meille kaikille, Majut lisäsi kuivasti, kireällä äänensävyllä.

En halunnut vastaväitteitä, mutta hän oli oikeassa.

Riskit olivat huikeat.

Joonas kohotti katseensa dokumenteista. – Päätökset on aina tehtävä epävarman tiedon pohjalta, hän mörähti. – Jos lähdemme tälle purjehdukselle ovat uhkat kuitenkin tiedossamme ja päätöksen on oltava yksimielinen.

– Päätös perustuu epävarmuuksiin. Se on samaa luokkaa kuin vanhoilla löytöretkeilijöillä, Magalhaesilla ja...

– Eikö hän joutunut hirttämään pahimmat kapinoitsijat ja paloitlemaan heidät ennen kuin löysi Kap Hornin? Marjut nousi tuolistaan, tikkasi minua suoraan silmiin väistämättä tuumaakaan.

– Tietääkö Tane projektista?

Hän pyyhkäisi pitkän suortuvan sileän takkinsa kauluksesta. Aerobicin trimmaama hoikka vartalo sopi hyvin miesmäiseen, harmaaseen housupukuun. Kaulan ympärille sutaistu tiilenpunainen silkkihuivi lehahti ilmassa kuin kaunis perhonen. Kasvisruokavalio piti jäntevän vartalon hoikassa kunnossa.

– Leo, tarvitsemme tähän lisää resursseja. En voi muuten kuvitella meidän selviävän tästä. Sanat räiskähtelivät huulilta kuin luodit konekiväärin piipusta. Hänen ajatuk-sensa toimivat kuin sekuntikello; kärppä, joka haastoi minut hengissäselviämisen edellytysten jatkuvaan haisteluun.

– Olet oikeassa, vastasin venytellen sanojani. – Olemme suunnitelleet Joonaksen kanssa...

Hän ei suostunut kuuntelemaan vaan keskeytti minut. – Älä puhu paskaa! Entä japanilaiset? Takaatko heidän luotettavuutensa? Kuinka pitkään olet tuntenut heidät?

Hyvä kysymys. Suuni kuivui.

– Amacom on operaation kulmakivi, sanoin pohdiskellen sitä, miten paljon aikaa oli upotettu jo taustojen selvittämiseen.

Olin saanut koulutukseni kovassa koulussa, joka opetti muutamassa hetkessä harkitsemaan eri menettelytapojen ja toimintamallien todennäköiset seuraukset. Logiikkaa, todennäköisyyttä, heuristiikkaa... Ankarat projektit opettivat kantapään kautta; unohda turhat mietiskelyt, toimi nopeasti vähäisen tiedon varassa.

Olin tehnyt kyllä kotiläksyni.

Silti Marjutin kysymys pani minut miettimään operaation simulointiin kulutettuja kuukausia. Eri skenaarioiden seurauksien pohdinta vei aikaa.

Nyt meidän oli otettava aloite; ja se oli uutta.

Olimme pari kuukautta myöhässä kilpailusta, riskiottokykymme heikkoa.

Tiukka ja ankara pohdinta johti vaihtoehtoon, joka väistämättömästi johdattaisi Mobian vaarallisille vesille ja vaikeille markkinoille. Soroban oli muutoksen koodinimi, nopeasti vaihtuvien tuulien hyödyntämistä, rankalle löytöretkelle purjehtimista. Palkintona mittaamattoman markkinan valtaus, riskinä liittoutuminen tuntemattoman voiman kanssa.

Marjut kääntyi kysyvästi pöydän ääressä istuvien puoleen. Tummat pilvet kiisivät auringon eteen, valon kimmellys kaikkosi huoneesta kuin huonon onnen enteenä.

– Mitä mieltä muut ovat?

Markus naurahti, nosti leveät kasvonsa Soroban-muistiosta haukottellen makeasti.

– Uskomaton viritys! On sinulla mielikuvitusta!

Viilipyttymäisen ilmeen takana väijyi olennaisen havaitseva kyky, kaiken havaitseva mielen silmä. Noissa matemaattisissa aivoissa ei tällaisissa tilanteissa ollut sijaa tunteenomaisille mietteille. Hän oli tottunut operoimaan loogisesti; todennäköisyyksillä, joukko-opillisilla faktoilla, mahdollisuuksilla, aikaikkunoilla.

Tiesin kyllä, mitä hän laskelmoi.

Mikä oli teknologioiden toteutumisen vauhti, markkinoiden kriittisen massan kehitys?

Hän antoi Marjutin odottaa aivojensa työskennellessä vielä luetun muistion tosiasioiden parissa, siemaisi mietteläänä kahvia kupista.

PROJECT SOROBAN – STRICTLY CONFIDENTIAL.

Hyökkäys on paras puolustus kun Mobia lähtee valtamaan kaukoidän langattomat telemarkkinat.

Riski on haastava, eikä projekti saa epäonnistua. Onhan vaaka-laudalla uuden Soroban mobiilijärjestelmän maailmanmenestys. Strategia-johtaja Leo saa viimeisen mahdollisuutensa osoittaa kykynsä haastavilla jättimarkkinoilla.

Taakse on jäämässä mennyt elämä. Tulevaisuus on kuin tyhjiys, jossa eteminen on vaarallisempaa kuin koskaan aiemmin. Menneisyyteen ei ole paluuta kun Leon kehitysryhmän ryhtyy toteuttamaan hyökkäyssuunnitelmaa maailman markkinoiden valtaamiseksi. Toimintaohjeeksi Leolle avataan tulen kalligrafia, jossa idän toimintamalli ja filosofia aukeavat. Löytyykö idästä myös uusi elämä ja rakkaus?

Klaus Oeschin Soroban romaani perustuu neljännesvuosisadan takaisin tositapahtumiin. Mobiilin yhteiskunnan kehitys lähtee Japanista. Mobia haluaa olla kehittämässä ja jakamassa uutta, maailmaa mullistavaa markkinaa. Hyväksyvätkö japanilaiset Mobian tarjouksen suurprojektista, jolla mullistetaan langattoman tietotekniikan arkkitehtuuri?

Leo kehitysryhmineen joutuu kovan paikan eteen. Luomaan Soroban-arkkitehtuurin lähes tyhjästä ja napata markkinta kilpailijoiltaan. Siinä taistelussa on vain kaksi vaihtoehtoa.

Voita tai tuhoudu.

Tarinan kertova kirjailija on tieto- ja viestintätekniikan vanha ammattilainen. Pari vuosikymmentä Mobiassa - tietotekniikan kärkiyrityksessä tarjoavat avaimet maailman valloitukseen. Hän on omakohtaisesti kokenut digitaalisen maailman syntymisen 1990-luvulta nykyhetkeen saakka.

BoD

ISBN 978-952-69784-2-0 (kovakantinen)

ISBN 978-952-69784-3-7 (PDF)